

izjemno vsiljiva, ko je čas, da življenje spet usmerim na svoje srčne poti. Filozofijo F.A.Y.N. sem v sebi nosila že nekaj časa na Dunaju, vendar je nisem mogla spraviti v resnično življenje, ker sem bila kljub vsemu tujka. Čutila sem, da se moram vrniti domov in zasnovati novo zgodbo v slovenščini, v svoji Sloveniji, ki tudi že nekaj časa čaka, da se prebudi in osvobodi morečih prepričanj. Zapustila sem Dunaj, obilje, finančno varnost in moškega, ki mi ni želel slediti na poti. In ustvarila F.A.Y.N. Knjiga se je napisala kar sama od sebe, sledili so podkasti, v katerih še danes delim zgodbe ljudi, ki F.A.Y.N. že živijo.

„POT VASE JE ZAME NEKAJ
NAJLEPŠEGA IN HKRATI NAJBOLJ
STRAŠLJIVEGA.“

Čutite od nekdanj notranji klic, da ljudem pokažete lepe strani življenja?

Pravzaprav sem ves svoj otroški entuziazem do življenja pretvorila v elemente navdiha za ljudi, ki iščejo preprosto, a obenem globoko inspiracijo za to, da bi sledili svojim notranjim klicem. Vsako leto naredim plakat s slikami, citati in pozitivnimi opomniki, ki me vse leto navdihujejo, da sledim dobremu. Tudi svoj rojstni dan vedno praznujem tako, da povabim svoje najljubše ljudi, pa četudi se nismo videli vse leto. Nato se ob dobri hrani pogovarjamo do jutranjih ur. To je F.A.Y.N. in tako so videti tudi F.A.Y.N. dogodki, ki jih prirejam za javnost. Odlična hrana, inspiracija skozi iskrene življenjske pogovore, dobra glasba in vedno odlična družba enako mislečih. Ugotovila sem, da pretežno vse ljudi ta kombinacija resnično osrečuje in nam pomaga, da smo prisotni v trenutku na najbolj radosten možen način.

Pa klic glede pisanja? Kdaj ste spoznali, da je to vaša močna stran in da jo morate negovati?

Prvo knjigo sem v zvezek napisala že v tretjem razredu. In potem je vedno bilo tako, da so bili moji spisi pri slovenščini najboljši in sem jih morala brati pred vsem razredom. Veliko pozneje, v študijskih časih, pa sem opazila tudi, da je pisanje zame terapija in da kadarkoli si dovolim vzeti trenutek za pisanje, sem to najčistejša jaz. **Kako gledate na življenjske izzive in se spopadate z njimi? Imate kakšno modrost, ki jo lahko delite z nami?** Začela sem zaupati notranji mirnosti. Čeprav ves svet okoli mene nori, vem, da bo vse v redu. Vedno se na koncu vse uredi, pogosto celo bolje, kot smo si najprej zastavili. Zaupati moramo v svoje poslanstvo, čeprav ga je včasih v sistemih, v katerih živimo, težko uresničevati. **Niste le avtorica del za odrasle, našli ste se tudi kot otroška pisateljica. Vidite pomembno razliko med pisanjem za otroke in odrasle? Od kod črpate navdih za otroške zgodbe?**

Moje pravljice so nastale med življenjem na Dunaju, kjer sem sčasoma postala zelo aktivna članica slovenske skupnosti. Eden največjih izzivov v tujini je ohranjanje materni jezik, še posebej pri otrocih, ki v času razvoja izjemno hitro črpajo jezik okolice. Številni do petega razreda več ne znajo govoriti slovensko, čeprav se starši z njimi doma trudijo govoriti v slovenščini. Najpomembnejše obdobje za ohranjanje materinščine so prav prva leta, med tretjim in šestim letom, in to je čas za pravljice. Pravljica pred spanjem dela čudeže. In to je bil takrat moj navdih. Kot pisateljica sem želela prispevati k ohranjanju slovenskega jezika. Najboljše, kar sem lahko naredila, je bilo prelitati pisateljsko domišljijo v zgodbe za otroke. Po selitvi v Slovenijo so pravljice dobile še platnice in nastala je zbirka *Leto Pravljič*, saj je vsaka pravljica vsebinsko zapisana za en mesec v letu. Priznam, da mi je pisanje za otroke precejšen izziv, saj moram brzdati svojo filozofsko stran. V pravljicah moraš biti enostaven, a hkrati želiš predati tudi nauk in sporočilo. Zelo sem se trudila, da bi mi to uspelo ... Pravljice so morda malo zahtevnejše od običajnih, a stojim za tem, da otrok ne smemo podcenjevati v njihovih sposobnostih razumevanja sveta ali človeške globine. Lahko nas zelo presenetijo s svojo prodornostjo in dojemljivostjo.

Kje vidite največji izziv materinstva?

Največji izziv danes je dejstvo, da zanj v družbi ni prostora. Biti mama pomeni biti v popolnosti človek, ki postavlja drugega človeka predse. Hkrati si želiš otroku dati tudi vzor nekoga, ki zna poskrbeti za svoje zadovoljstvo, in poiskati radosti v vsakodnevnih stvareh. Včasih to dvojje ni združljivo.

Ženske rade povemo, da v vsakdanjem tempu nimamo časa zase. To je postal neke vrste družbeni imperativ.

Kako odgovarjate na to oziroma kljubujete tej 'modi'?

To pravimo in hkrati globoko v sebi vemo, da bi si, če bi nam bilo pomembno, vzele čas. Zato se moramo vprašati, zakaj nam to ni dovolj pomembno. Zakaj smo prepričane, da ni vredno?

Ob koncu me zanima še stavek, s katerim začnete ali končate dan.

Vse je v redu. ■